

Martin Jay, Strategic Culture: Snaha Německa stát se vojenskou velmocí bude sebevražednou pilulkou pro Berlín i EU

- CZ24 News | 23. září 2022

NĚMECKO: Otázka role Německa v militarizované Evropě nezmizí. Stále se vynořuje nebo vrací jako zlá vyrážka, které asistuje parta geopolitických komentátorů, kteří vidí to, co mnozí obyčejní lidé nevidí. Německo se postupně vrací ke svým někdejším vojenským velmocenským kořenům.

Taková myšlenka, že Německo bude mít silnou armádu, je už desítky let zmařena vzhledem k tomu, že v zemi panuje obrovská názorová vlna proti opakování strastí z historie, které dodnes trápí starší generace, jež netrápí ani tak hrůzy Třetí říše, jako spíše porážky na bojišti, které dodnes zanechaly jizvy, jež jsou nejen viditelné, ale je třeba je čas od času poškrábat.

Olaf Scholz patří ke generaci i politické elitě, která nemůže zapomenout na ponižující porážku jak na předměstí Moskvy, ale později i ve Stalingradu. Role Německa při podpoře Ukrajiny na bojišti pomocí techniky přivádí tyto předchozí porážky přímo do popředí Scholzovy mysli, jako by to bylo včera.

A tak je vyzbrojování Ukrajiny téměř veřejnou povinností vůči Putinovi, který je vnímán spíše jako sovětský vůdce spjatý s historií než jako moderní vůdce budující moderní stát. Ale jít ještě dál a uspět se znovuvyzbrojením Německa se zdá být gigantickým aktem sebevraždy jak pro něj jako kancléře a předsedu koaliční vlády, která je zmatená mezinárodní politikou, tak zejména pro politickou generaci, kterou reprezentuje.

Byla to právě válka na Ukrajině, která umožnila, aby se obvyklý odpor vůči myšlence „přezbrojení“ pozastavil a parlament válečných psů se mohl vrhnout na svého vůdce s jeho plánem na posílení armády o 100 miliard eur. Německý vojenský sektor je nejen zatížen problémy s korupcí, ale je také neobyčejně těžkopádně spravovanou oblastí a může trvat nějakou dobu, než se tento plán vůbec podaří uskutečnit. Někteří navíc budou namítat, že 100 miliard eur není mnoho peněz, pokud jde o modernizaci toho, co stejně vždy bylo zchátralou součástí veřejných výdajů. Nezáleží na penězích, ale na nápadech, které s nimi přicházejí.

Německo nyní využívá válku na Ukrajině k tomu, aby podle mnohých udělalo něco nemyslitelného a vedlo program, jehož cílem je vytvořit vlastní armádu EU, která se pravděpodobně nebude nazývat „armádou EU“, protože ji nebude řídit Brusel, ale Berlín. Díky tomuto novému kroku, který pro německé představitele představuje takovou seismickou změnu, začne Německo uvažovat o tom, že roztáhne svá křídla a bude působit jako mini supervelmoc v okolí horkých míst světa v Africe a na Blízkém východě. A již nyní existují další členské státy EU, které by vyslaly své vojáky, aby takovou novou německou vojenskou iniciativu podpořily, což je důvod, proč se armáda EU podle názvu méně, ale podle praxe, bude vyvíjet, čímž EU získá jednak to jediné, o čem sní od vzniku bloku v 60. letech, ale zároveň i zdroj všech nočních můr.

Jedním z důvodů, proč Německo potřebuje vydat tyto peníze na armádu, je fakt, že se jeho vlastní zásoby vyčerpávají v důsledku odeslání velkého množství techniky na Ukrajinu a také slibů daných sousedním zemím, že jim dodá nové tanky v případě, že do Kyjeva pošlou své starší tanky ze sovětské éry. A pak jsou tu sliby, že Německo pošle ukrajinskému režimu nové tanky Leopard.

Na papíře je tedy mnoho slibů, které jsou již nyní porušovány. Podle zpráv již byly porušeny sliby o zaslání dalekonosných děl na Ukrajinu, takže je třeba se ptát, zda sliby o zaslání tanků lze brát vážně. Německo je v otázce Ukrajiny a jejích cílů zmatené, což vysvětluje rozmarnost Scholzových rozhodnutí a slibů, které se často ukazují jako neupřímné.

Skutečné rozhodnutí o výdajích se však možná týká obrany Německa. Scholz a jeho kolegové se neobávají vítězství Putina. Obávají se nemyslitelného, že Putin prohraje. V tomto případě se Němci obávají útoku na samotnou německou vlast, přičemž Rusko od Německa dělí pouze Polsko.

Kromě toho, že je zřejmé, že NATO nemá naprostou důvěru v to, že by takovému Putinovu kroku mohlo zabránit nebo ho od něj odradit, to nevěstí nic dobrého pro Evropu, respektive pro budoucnost NATO. Pokud by k takovému útoku došlo, ku příkladu přes polské území a NATO by nejednalo rychle, pak se důvěryhodnost této organizace zhroutlí během několika minut a Německo bude opět bojovat ve válce s Ruskem, přičemž šance dnes na základě poučení z historie nevypadají dobře.

Snaha Německa oddělit se od NATO a vytvořit buď vlastní tzv. mírovou organizaci, kterou budou představitelé EU v Bruselu nazývat armádou EU, nebo „podpůrný pilíř“ v rámci NATO, představuje pro tuto organizaci vedenou převážně Spojenými státy řadu problémů. Biden může takovou iniciativu přivítat, protože by ji mohl považovat za způsob, jak zbavit Američany povinnosti vést konflikty a to jak v Evropě, tak jistě i v nejhorším případě s Ruskem, kterému již naznačil, že americké jednotky nehodlá nasadit, což je také důvodem, proč nechce Putina provokovat vysláním dělostřelectva s dlouhým doletem schopného dosáhnout území samotného Ruska. Z dlouhodobého hlediska se však armáda EU ve struktuře NATO nebo mimo ni může stát jen větším problémem než řešením globálního konfliktu obecně a rozhodně i na Ukrajině.

Není to nová myšlenka, mít takový „odštěpenecký“ kontingent zemí NATO. Je ironií, že právě Amerika ukázala světu, že je toho sama schopna v Afghánistánu, kde se nikdy nepsalo o tom, že USA mají svůj vlastní nezávislý kontingent vojáků mimo NATO, což jsem zjistil, když jsem tam v roce 2008 pracoval a o kterém se američtí důstojníci vždy styděli mluvit. Jak mi řekli američtí generálové, byli tam pro případ, že by operace vedená NATO - nazvaná ISIF - neprobíhala vždy přesně podle představ Washingtonu.

Američané tedy mohou jen stěží ukázat prstem na Německo a obvinít ho, že je mouchou na kráse, pokud budou pokračovat ve svých vojenských ambicích. Určitě to však napne vztahy mezi USA a EU, protože USA již nebudou dominantní silou. Rovněž operace vedená Německem může mít v horkých oblastech světa jiné cíle než NATO, což dále zatíží obchodní vztahy a to jak multilaterální, tak jednostranné s EU.

Doposud EU v téměř všech velkých politických iniciativách do značné míry následuje Washington a tak je to skutečně krok do neznáma, který však mnozí zarytí federalisté v Bruselu uvítají. Pro samotné Německo je tento krok plný úskalí, protože existuje tolik scénářů, kromě pouhého udržování míru v Africe, kdy se celá myšlenka může rozplynout v tvářích těch, kteří ji prosazují, včetně válečných psů v Bruselu, kteří pocítí novou vlnu členských států typu brexitu, které ztratily identitu v rámci EU, počínaje pravděpodobně Maďarskem. „Čím větší jsi, tím hůře padáš“ není jen přísloví, které platí pro Putina. Spíše se bude hodit na německý kříž na uniformách, tedy spíše na těch, které mají modrou pásku Bruselu.

AUTOR: Martin Jay

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ